

GRUCHAĆ (4) *vb impf*

inf gruchać (1). \diamond *praes 1 sg* grucham (1). \diamond *3 sg* gruchå (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII(XVIII) – XVIII w.

Wydawać głos (o gołębiu); gemere Mącz, Cn; garrire Mącz; minurire, plausitare Cn (4) : Garrio, Ládá co mówię [...]. Sed quando refertur ad aves, Grucham/ łzcebieceę yáko ptacy czinią gárdły. Mącz 142c; Gemit turtur, Synogarliczká grucha. Mącz 143b.

W przen (2) : znáć iż y łynowie/ z gniazdá Gołębiego/ Bo więc vmieią grucháć/ gdy potrzebá tego. RejZwierz 82.

Zwrot: »gołębiego gruchać« (1): CHociay ten ćicho dybiąc/ Gołębiego grucha/ A z dáleká gdzye młocą/ rzkomo niechcąc łłucha. RejZwierz 81.

Formacje współrdzenne: gruchnąć; pogruchotać, zgruchotać się; pogruchotować się.

Cf GRUCHANIE

KW